

Na putu ka jedinstvu

Od 1. novembra do 13. decembra 1998, Kjara Lubik je posetila Nemačku zaustavljajući se u više gradova: Ahenu, Minsteru, Augsburgu i Berlinu, gde ju je dočekala jevanđelijska zajednica. **U nastavku navodimo nekoliko odlomaka iz njenog obraćanja** od 19. novembra u Memorijalnoj crkvi u Berlinu, gde je govorila o zakonu ljubavi kao jedinom putu ka jedinstvu hrišćana i dijalogu među vernicima.

«[...] **Ako se mi hrišćani na pomolu trećeg milenijuma osvrnemo na dvehiljadegodišnju istoriju**, a pogotovo na razvoj događaja u drugom milenijumu, ne možemo se zadržati na malodušnoj konstataciji da se u istoriji često smenjivalo jedno nerazumevanje za drugim, sporovi, borbe. Ovo je na više mesta razbilo nerazdeljivo tkivo Crkve Hristove. A čija je to krivica? Istorijskih, kulturnih, političkih, geografskih, društvenih okolnosti.... ali i razdora među hrišćanima, usled osipanja onog ujedinjujućeg elementa svojstvenog hrišćanima, a to je ljubav. I zbog toga, da bismo danas pokušali da popravimo zlo koje je učinjeno, moramo imati na umu princip naše zajedničke vere: Bog – ljubav koji i nas zove da volimo. Bog Ljubav kao da mora iznova da se otkrije našim crkvama čiji smo članovi.

Ali mi zapravo ne možemo voleti druge ako se ne osećamo istinski voljeni, ako u nama kao hrišćanima ne živi uverenje na nas Bog voli.

A On nas voli ne samo kao pojedinačne hrišćane, već kao Crkvu; voli Crkvu ne samo u onoj meri u kojoj se u istoriji ponela prema planu Božijem, već je voli (a to je čudo milosti Božije) čak i uprkos tome što nije ispunila plan, što je dozvolila podele, ali ako sada ponovo pokuša da ostvari punu zajednicu sa drugim Crkvama. Upravo iz ovog utešnog uverenja je papa Jovan Pavle II, uzdajući se u Onoga koji u zlu nalazi dobro, na pitanje: “Zašto je Sveti Duh dozvolio tolike podele?”, odgovorio, priznajući da to može biti zbog naših greha, sledeće: “A šta ako (...) su podele zapravo (...) put koji je doveo i još uvek vodi Crkvu do toga da otkrije mnogostruko bogatstvo koje se nalazi u Jevanđelju Hristovom? Možda, nastavlja Papa, ovakvo jedno bogatstvo nije ni moglo drugačije da se otkrije ...”

Verujemo dakle u Boga koji je Ljubav i prema Crkvi. Ali, ako nas Bog voli, mi ne možemo ostati ravnodušni pred tolikom božanskom dobrotom, već kao pravi sinovi Božiji moramo uzvratiti ljubav kao Crkva. Svaka crkva ponaosob se sa vremenom donekle zatvori u sebe usled talasa ravnodušnosti, nerazumevanja, ako ne i međusobne mržnje. Zato je svakoj crkvi potreban dodatak ljubavi: štaviše, valjalo bi da hrišćanstvo bude preplavljeno bujicom ljubavi. Ljubavi prema drugim crkvama, i međusobne ljubavi između crkava, takve vrste ljubavi koja čini da svaka crkva bude dar drugim crkvama, kako bi u budućoj Crkvi obitavala jedna jedina istina, ali izražena na različite načine, posmatrana iz različitih uglova, ulepšana višestrukim tumačenjima.

Postoji samo jedna Crkva ili, drugačije rečeno, druge moraju “umreti”, ali svaka će se ponovo roditi u jedinstvu. A život u budućoj Crkvi u punoj zajednici će postati čudesna realnost, zadivljujuća poput čuda, koja će privući pažnju i interes čitavog sveta».